

Sygn. akt II K 704/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Ewa Przychodzka- Kasperska

Protokolant st. sekr. sądowy Elżbieta Gajda

bez udziału prokuratora

po rozpoznaniu w dniach 21 lutego, 28 marca, 17 kwietnia, 4 lipca 2018 roku sprawy:

A. K. s. J. i B. z domu Z. ur. (...) w m. J.

oskarżonego o to, że: w dniu 05 września 2017 roku w Ł., województwa (...) jechał jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) nr rej. (...) czym nie zastosował się do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie sygn. akt IV K 100/08,

to jest o czyn z art. 244 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego A. K. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu przestępstwa wyczerpującego dyspozycję art. 244 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 244 k.k. wymierza oskarżonemu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 1a pkt. 2 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. D. Ś. w Ł. kwotę 826,56 (osiemset dwadzieścia sześć 56/100) złotych tytułem wynagrodzenia za wykonywaną z urzędu obronę oskarżonego;

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1500 (tysiąc pięćset) złotych tytułem części kosztów sądowych w zakresie wydatków, zwalniając oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych w dalszej części i ustalając, że wydatki w tym zakresie ponosi Skarb Państwa.

POUCZENIE O UPRAWNIENIACH I OBOWIĄZKACH

Strona ma prawo do złożenia w terminie 7 dni od daty ogłoszenia wyroku wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Oskarżony pozbawiony wolności, który nie ma obrońcy i - pomimo złożenia wniosku o doprowadzenie go na termin rozprawy, na którym ogłoszono wyrok - nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, ma prawo do złożenia wniosku o sporządzenia na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku w terminie 7 dni od daty doręczenia mu wyroku.

Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie wskazując:

1) oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy;

2) oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo;

3) treść wniosku, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu oraz oznaczenie oskarżonego, gdy wniosek nie pochodzi od oskarżonego;

4) datę i podpis składającego pismo (za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu).

Wniosek złożony przez osobę nieuprawnioną, po terminie lub którego braki formalne nie zostały uzupełnione w terminie przez wnoszącego nie zostanie przyjęty (art. 119, art. 422 § 1, § 2 i § 3)²⁾.

Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom i podmiotowi zobowiązanemu przysługuje apelacja (art. 444).

Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok, w terminie 14 dni od daty doręczenia wyroku z uzasadnieniem (art. 428 § 1, art. 445 § 1).

Apelację co do winy uważa się za wniesioną przeciwko całości wyroku, a apelację co do kary uważa się za wniesioną przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych. Natomiast apelację co do środka karnego, środka kompensacyjnego albo przypadku uważa się za wniesioną odpowiednio przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych albo o środkach kompensacyjnych albo o przypadku (art. 447 § 1-3).

W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4).

Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przypadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5).

Apelacja wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo niedopuszczalna z mocy ustawy nie zostanie przyjęta (art. 429 § 1).

Oskarżony ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy, a strona inna niż oskarżony może ustanowić pełnomocnika. Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego pozbawionego wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba. Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika ponosi strona, która go ustanowiła (art. 6, art. 83 § 1, art. 87 § 1, art. 446 § 1, art. 620).

Jeśli strona nie ma obrońcy albo pełnomocnika z wyboru, może żądać, aby wyznaczono obrońcę albo pełnomocnika z urzędu, w tym w celu dokonania określonej czynności, jeżeli w sposób należyty wykaże, że nie jest w stanie ponieść kosztów ustanowienia obrońcy albo pełnomocnika z wyboru bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i rodziny. Pełnomocnik z urzędu zostanie wówczas wyznaczony z listy pełnomocników. Wyznaczenie pełnomocnika z urzędu może zostać cofnięte, jeżeli okaże się, że nie istnieją okoliczności, na podstawie których go wyznaczono (art. 78 i art. 81a § 1w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Udział obrońcy w postępowaniu nie wyłącza osobistego działania w nim oskarżonego, a udział pełnomocnika nie wyłącza osobistego działania w nim strony innej niż oskarżony (art. 86 § 2 w zw. z art. 88 § 1 zd. drugie).

Do biegu wskazanych powyżej terminów nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec tego terminu przypadnie na dzień uznany ustawowo za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i § 3). Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem wnioski o sporządzenie uzasadnienia na piśmie lub apelacja zostaną złożone bezpośrednio w sądzie albo:

1. nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej;
2. nadane w polskim urzędzie konsularnym;
3. złożone przez żołnierza, z wyjątkiem żołnierza pełniącego terytorialną służbę wojskową dyspozycyjnie, w dowództwie jednostki wojskowej;
4. złożone przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu;
5. złożone przez członka załogi polskiego statku morskiego kapitanowi statku (art. 124).
  - 1) należy wybrać właściwy zwrot;
  - 2) podane w nawiasach przepisy oznaczają odpowiednie artykuły ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.).

Sygn. akt II K 704/17

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd Rejonowy w Łukowie ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Lublinie z dnia 09 września 2008 r. w sprawie o sygn. akt IV K 100/08 połączono orzeczone dotychczas wobec A. K. kary grzywny oraz zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, wyrokami o sygn. akt XIV K 2057/03 oraz IV K 1435/02 Sądu Rejonowego w Lublinie i wymierzono mu łączną karę grzywny określając liczbę stawek dziennych na 130 oraz wysokość jednej stawki na 10 złotych, a także łączny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat. Wskazany wyżej wyrokiem połączono także kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami sygn. akt XVI K 390/06 oraz IV K 733/06 Sądu Rejonowego w Lublinie i wymierzono A. K. łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Nadto połączono kary grzywny orzeczone wyrokami sygn. akt XVI K 271/06 i XVI K 390/06 Sądu Rejonowego w Lublinie i wymierzono A. K. łączną karę grzywny określając liczbę stawek dziennych grzywny na 200 oraz wysokość jednej stawki na 10 złotych. Jednocześnie połączono zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym orzeczone wyrokami sygn. akt XVI K 390/06 oraz IV K 733/06 Sądu Rejonowego w Lublinie orzekając łączny zakaz na okres 7 lat. Orzeczoną niniejszym wyrokiem łącznym karę łączną pozbawienia wolności A. K. odbywał w okresie od dnia 22 sierpnia 2009 r. do dnia 22 lutego 2012 r.

W dniu 05 września 2017 r. A. K. poruszał się przez miasto Ł., będące jego miejscem zamieszkania, jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...). Wyjeżdżając z drogi podporządkowanej nie ustąpił on pierwszeństwa kierującemu pojazdem marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) D. K., na skutek czego uderzył on w prawą stronę pojazdu, którym kierował A. K..

Wyrokiem w sprawie sygn. akt II W 1192/17 Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 29 listopada 2017 r. A. K. został ukarany za popełnienie w tym dniu wykroczenia z art. 86 § 1 k.w.

Wobec powstania w toku niniejszego postępowania uzasadnionych wątpliwości w zakresie poczytalności A. K. w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu, został dopuszczony dowód z opinii sądu psychiatrycznej odnośnie jego osoby. Biegli psychiatrzy i psycholog nie stwierdzili jednakże u badanego choroby psychicznej, ani też

upośledzenia umysłowego, stwierdzono nadto, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu nie cierpiał na zaburzenia psychotyczne. W konkluzji biegli zaopiniowali, iż w czasie dokonywania zarzucanego mu czynu A. K. miał zachowaną zdolność rozpoznania jego znaczenia oraz zdolność pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia może on brać udział w toczącym się postępowaniu. Biegła psycholog, przeprowadzająca dla potrzeb powyższej opinii badania psychologiczne A. K., poczyniła następujące spostrzeżenia odnośnie badanego: obniżony poziom funkcjonowania poznawczego w pograniczu upośledzenia umysłowego, istnienie ograniczonych zmian w ośrodkowym układzie nerwowym, upośledzenie zdolności abstrahowania, niski poziom rozumienia werbalnego, logicznego myślenia, dojrzałości procesów umysłowych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie analizy materiałowodowego w postaci: wyjaśnień oskarżonego A. K. – k. 52v, 53, zeznań świadków: D. K. – k. 10, 53, A. Z. – k. 104v, a ponadto na podstawie takich dowodów jak: informacja o przestępstwie k. 1, kserokopia Wyroku Sądu Rejonowego w Lublinie sygn. akt IVK 100/08 z dnia 9 września 2008 roku k. 7-8, dane o karalności k. 13-16, 33- 35, zaświadczenie o stanie majątkowym k. 21, wywiad policyjny k. 22, informacja z Centralnej Ewidencji (...) k. 23, informacja o wpisach w ewidencji (...) naruszających przepisy ruchu drogowego k. 24, wydruk wyroku ze sprawy sygn. akt II W 1423/17 Sądu Rejonowego w Łukowie dot. A. K. z dnia 23 stycznia 2018 r. z systemu C. k. 49-50, wydruk wyroku ze sprawy sygn. akt II W 1192/17 Sądu Rejonowego w Łukowie dot. A. K. z dnia 29 listopada 2017 r. z systemu C. k. 51, kserokopia historii choroby A. K. k. 87-89, wywiad kuratora sądowego k. 92- 93, opinia sądowno-psychiatryczno-psychologiczna k. 113-116.

Oskarżony **A. K.** podczas przesłuchania na rozprawie przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i skorzystał z prawa do składania wyjaśnień. W złożonych wyjaśnieniach oskarżony podał, że w dniu zdarzenia jedno z jego dzieci było chore i zostało z jego konkubiną w domu. Z uwagi na fakt, że nie miał kto odebrać drugiego dziecka z przedszkola, musiał on po nie pojechać. Jednocześnie prosił on o jak najmniejszy wymiar kary. Oskarżony oświadczył nadto, że bardzo żałuje swojego czynu. Podał, że jego konkubina i dzieci utrzymują się z jego wynagrodzenia za pracę oraz świadczenia 500 plus, przy czym jego konkubina nie posiada prawa jazdy, a samochód jest w stanie do rozbiórki.

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia oskarżonego A. K. zasługują na wiarę. Nie budzi bowiem wątpliwości przyznana przez oskarżonego okoliczność, że w dniu 05 września 2017 r. w Ł. jechał on jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...). Okoliczności tego zdarzenia wynikają nadto z zeznań świadka D. K., których treści A. K. nie kwestionował. Zeznania wskazanego świadka są w ocenie Sądu szczegółowe i logiczne. W zeznaniach świadka składanych podczas postępowania przygotowawczego i na rozprawie pojawiła się jedynie drobna nieścisłość odnośnie ulicy po której poruszał się jego pojazd. Rozbieżność ta wynika jednak jedynie z braku znajomości przez świadka topografii Ł..

Wskazać należy, że także zeznania przesłuchiwanej w sprawie konkubiny oskarżonego A. Z. odnośnie okoliczności czynu korespondują z treścią złożonych przez niego wyjaśnień i stąd zasługują na wiarę. Zaznaczenia wymaga jednak fakt, iż podane przez A. K. oraz A. Z. okoliczności nie wpływają w żaden sposób ani na uznanie czynu popełnionego przez oskarżonego za czyn zabroniony wyczerpujący dyspozycję art. 244 k.k., ani też na rodzaj kary. A. K. mając świadomość zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych winien się był do niego stosować, a w trudnych życiowo sytuacjach szukać innych rozwiązań niż świadome niestosowanie się do orzeczonego zakazu, dla którego to zachowania nie ma żadnego usprawiedliwienia. W tej zaś konkretnej sytuacji oskarżony miał niewątpliwie możliwość pójścia pieszo po dziecko znajdujące się w przedszkolu oddalonym o zaledwie ok. 2,5 km od jego miejsca zamieszkania, co wynika z zeznań A. Z., pojechać po nie rowerem, o ile rowerem dysponuje, czy też poprosić o pomoc inną osobę lub wezwać taksówkę.

Wobec powyższego Sąd uznał, iż A. K. faktycznie dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 244 k.k. to jest jazdy samochodem pomimo sądowego zakazu prowadzenia tego rodzaju pojazdów, którego okres, zgodnie z treścią art. 43 § 2 k.k. nie biegł w czasie odbywania przez oskarżonego kary pozbawienia wolności. Oskarżony jest zaś osobą dorosłą, od lat funkcjonującą w społeczeństwie, co przekonuje o zdatości do ponoszenia winy za dokonany czyn. Znana mu zresztą była treść wyroku sądowego, którym orzeczono względem niego zakaz prowadzenia pojazdów

mechanicznych i sam oskarżony nie kwestionował też w wyjaśnieniach świadomości orzeczonego zakazu. W opinii sądowo-psychiatrycznej biegli nie stwierdzili też u A. K. zakłócenia czynności psychicznych, które mogłyby mieć wpływ na jego poczytalność.

Wymierzając oskarżonemu karę za ten czyn Sąd jako okoliczności obciążające uwzględnił przede wszystkim wcześniejszą karalność A. K. i to za przestępstwa z art. 244 k.k., jak też z art. 178a k.k. W ten sposób oskarżony, przez popełnienie po raz kolejny tego samego rodzaju czynu, szczególnie uwidoczniał swój lekceważący stosunek do porządku prawnego, w tym wagi wydanych wyroków sądowych. W szczególności podnieść należy, iż A. K. był też wielokrotnie karany na kary pozbawienia wolności, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego Lublin – Wschód w Lublinie z siedzibą w Świdniku z dnia 13 listopada 2014 r. sygn.. akt III K 714/14 za czyn z art. 244 k.k. popełniony w warunkach recydywy z art. 64 § 1 k.k. na karę roku pozbawieni wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 5-letni okres próby, który rozpoczął się w dniu 17 grudnia 2014 r. Czynu będącego przedmiotem niniejszego postępowania oskarżony dopuścił się zatem w okresie próby orzeczoną w sprawie za czyn tego samego rodzaju, a ponadto jednocześnie stworzył zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego kwalifikujące go także jako sprawcę wykroczenia z art. 86 § 1 k.w. Co więcej, jak wynika z wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie dotyczącego A. K. z dnia 23 stycznia 2018 r. sygn. akt II W 1423/17, także po popełnieniu omawianego czynu oskarżony ponownie poruszał się jako kierujący samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), popełniając m. in. ponownie wykroczenie z art. 86 § 1 k.w. A. K. nie tylko zatem nie stosuje się do orzeczonego zakazu, ale też stwarza realne zagrożenie dla ruchu drogowego. Orzeczenie o karze w sprawie niniejszej winno zatem ostatecznie przekonać oskarżonego o naganności tego rodzaju zachowań, efektywnie wdrażając go do przestrzegania porządku prawnego tak, aby w przyszłości zachowania te wyeliminować. W tym stanie rzeczy jako okoliczności łagodzące Sąd uwzględnił pewne jednak dysfunkcje psychiczne A. K. stwierdzone opinią sądowo-psychiatryczną, trudną sytuację bytową i rodzinną wynikającą z wyjaśnień oskarżonego, zeznań A. Z. oraz wywiadu kuratora sądowego, a także powód niezastosowania się w tym dniu przez oskarżonego do zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Wyważając zatem powyższe okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu za ten czyn karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, będącą karą bliską dolnej granicy ustawowego zagrożenia. W ocenie Sądu w ustalonych okolicznościach sprawy brak jest przy tym podstaw z art. 69 § 1 k.k. do warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności już tylko z powodów formalnych, ponieważ A. K. w czasie popełniania tego czynu był karany, i to niejednokrotnie, na karę pozbawienia wolności. Jednocześnie Sąd na podstawie art. 42 § 1a pkt. 2 k.k. orzekł obligatoryjny w tym wypadku środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na minimalny okres 3 lat. Okres orzeczonego środka jest uzasadniony wskazanymi okolicznościami łagodzącymi.

Tak ukształtowane orzeczenie o karze jest zatem w ocenie Sądu adekwatne do stopnia winy oskarżonego A. K. i społecznej szkodliwości jego czynu. Uwzględnia też cele wychowawcze i zapobiegawcze jakie kara ma spełnić względem oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 § 1 k.k.).

Wobec wykonywania względem oskarżonego obrony z urzędu Sąd obowiązany był na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. prawo o adwokaturze – Dz. U. Nr. 16 poz. 124 ze zm. zasądzić kwotę za obronę z urzędu na rzecz uprawnionego adwokata, ustalając jej wielkość w oparciu o § 4 ust. 3, § 17 ust. 2 pkt 3 i § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r. poz. 1714), co dało kwotę 826,56 złotych.

O kosztach sądowych Sąd orzekł częściowo na podstawie art. 627 k.p.k. zasądając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1500 zł tytułem kosztów sądowych w zakresie wydatków, w następstwie uznania, iż zarobkujący oskarżony winien ponieść je częściowo, przynajmniej w tej kwocie, bez uszczerbku dla niezbędnego utrzymania siebie i swojej rodziny. Podnieść należy, iż koszty, które Skarb Państwa poniósł w związku z niniejszą sprawą A. K. są dość wysokie z uwagi na wynagrodzenie przyznanego oskarżonemu na jego wniosek obrońcy z urzędu oraz zważywszy na koszty opinii biegłych. W pozostałym zaś zakresie, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił zaś oskarżonego od

obowiązku ponoszenia kosztów sądowych. A. K. z pracy dorywczej utrzymuje wszak aktualnie siebie, konkubinę oraz dzieci.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd orzekł, jak w wyroku.

SSR Ewa Przychodzka-Kasperska